

[Chr. R. Christensen.]

skal være muligt i væsentlig Grad at bringe disse Produktionsomkostninger ned. Landbrugets Lønninger er steget til det 5½-dobbelte siden 1935, men endda har det manglet paa Arbejdskraft. I Fjor var Landbrugets Medhjælperantal dalet 17 000, i det sidste Aar yderligere med 22 000, saaledes at dèr, hvor vi i 1939 havde 309 000 Medhjælpere, er vi i 1947 nede paa 237 000, altsaa en Nedgang paa 72 000 i Krigsaarene. Trods Lønforhøjelsen har det ikke været muligt at holde Arbejdskraften ved Landbruget, saa man vil vel heller ikke mene, at det vil være muligt ad den Vej at løse Problemet om Nedsættelse af Landbrugets Udgifter. Og man regner vel heller ikke med en Nedsættelse af Skattebilletten, jeg tror ikke, man kan forudse meget store Skattnedsættelser, der vilde kunne nedsætte Produktionsomkostningerne, og jeg regner heller ikke med en øjeblikkelig Nedsættelse af Smederegninger, og hvad dertil hører.

Det ærede Medlem Hr. Carl Petersen ønskede at begrænse Inflationsfaren, og det kan man naturligvis ønske, men vi hørte ikke meget om, at det ærede Medlem anviste virkelige Veje til Nedsættelse af Produktionsomkostningerne. Det ærede Medlem var naaet til, at han ønskede, vi skulde forlænge den nuværende Ordning, som vi fik vedtaget i Fjor under det ærede Medlems meget voldsomme Protest. Ja, saadan kan man altsaa komme til at se anderledes paa Tingene i Løbet af et Aars Tid. Jeg skal ikke bebrejde det ærede Medlem, at han i Aar er blevet Tilhænger af den Ordning, han var Modstander af i Fjor, det kan ske for den bedste. Men Prisudviklingen er siden da gaaet saadan, at en Forlængelse af den nuværende Ordning med de deri ansatte Priser vilde betyde, at det Erhverv, der er ramt af denne Krise, og hvis Produktion det for Samfundets Skyld gælder om at genrejse, maatte afgive en Del af sin Fortjeneste til Samfundet eller til andre Erhverv. Er det en saadan Politik, det ærede Medlem Hr. Carl Petersen mener man skal anvende for at genrejse Landbrugsproduktionen, saa maa man haabe, at de to Venstrepartier alligevel til syvende og sidst finder hinanden, for hvis det ærede Medlems Linie skal følges, tror jeg, det bliver svært at faa Sving i Foretagendet igen!

Det ærede Medlem sagde, at det gælder ikke om at faa de fleste Penge hjem for Varen, men at faa de flest mulige Varer i Bytte for det, man afleverer. Deri er jeg enig, men det maa ikke blive et enkelt Erhverv, der skal betale Omkostningerne ved det. Erhvervet skal have sine tjente Penge; skal man ordne disse Forhold, maa det være Staten og ikke Erhvervet selv, det kommer til at hvile paa. Jeg vil gerne spørge den højt-ærede Minister, om Forholdene i Øjeblikket er saadanne, at Landbruget faar alle de Penge, Eksporten hjembringer, eller om det er saadan, at vi i Finland eller andetsteds faar større Priser for vore Produkter, Smør og andet, end dem, Landbruget faar udbetalt, og om de Penge, der eventuelt bliver tilbage, medgaar til at nedsætte Varepriserne paa andre Omraader for det, vi skal købe. Det var ikke unaturligt, om man paa den Maade forsøgte at modvirke Prisstigningen, men hvis det er Tilfældet, vil jeg meget gerne spørge: Nedbringer man Varepriserne ved f. Eks. at nedsætte Landbrugsomkostningerne, ved at nedsætte Oliekagepriserne?

Det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup fandt det naturligt, og deri er jeg enig med det ærede Medlem, at det maa være Staten og ikke Erhvervet, der skal betale Omkostningerne ved Billiggørelse af Fødevarerne eller Varerne i det hele taget, og det ærede Medlem nævnte, at denne Regel nu var blevet indført for Smør og Flæsk, men ikke for Korn. Hertil vil jeg gerne have Lov til at bemærke, at ved tredje Behandling af Kornordningen sidste Foraar nævnte mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Victor Larsen, at vi maatte begunstige Brødkornsdyrkningen i Forhold til Foderkornsdyrkningen, saaledes at vi holdt Produktionen af Brødkorn oppe. Forholdet er jo det, at i 4 af de sidste 7—8 Aar har Vinteren forvoldt Landbruget saadanne Tab ved Dyrkning af Brødkorn, at der ingen Tvivl kan være om, at de allerfleste vilde have været langt bedre stillet ved at dyrke Foderkorn sammenlignet med Brødkorn. Vi fandt det rigtigt, saa interesseret som vi maatte være i, at Danmark var selvforsynende med Brød, at man skabte saadanne Forhold, at det var lige saa godt eller bedre at dyrke Brødkorn som at dyrke Foderkorn, og vi rejste Spørgsmaalet, om ikke man burde faa dette klarert ved en